

РЕШЕНИЕ

№ 73

гр. София, 06.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав,
в публично заседание на 07.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елка Атанасова

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **9753** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба на А. Д. Д. от [населено място] , чрез адв. М. Т., против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 2447/12.09.2021г. издадена от мл.автоконтрольор С. С. в отдел „Пътна полиция“ в СДВР, с която спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС но за не повече от 18 месеца. С жалбата се иска отмяна на заповедта, на основанията по чл.146 т.2 до т.5 вкл. от АПК. Твърди се, че не са налице материалноправните предпоставки за издаване на заповедта, тъй като на посочените в същата дата и час жалбоподателят не е управлявал МПС, а се е намирал до паркирания мотоциклет, заедно с приятелката си, в момент, когато на мястото пристигнали полицейски служители. Поради тази причина жалбоподателят отказал да му бъде извършена проверка за употреба на алкохол. Сочи се, че в административнонаказателното производство не са изяснени фактите и обстоятелствата от значение за случая и не са обсъдени възраженията на санкционираното лице, като по този начин същото е проведено в нарушение на административнопроизводствените правила. Иска се отмяна на заповедта. Претендират се разноси.

В проведеното открито съдебно заседание жалбоподателят лично и чрез процесуален представител, поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена по изложените в нея доводи. Поддържа, че не е управлявал МПС, а е бил установен на паркинг, до

мотоциклета.

Ответникът – младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР– редовно призован, не се явява и представлява, не изразява становище по жалбата. В придружителното писмо за изпращане на административната преписка в съда прави възражение за прекомерност на претендираните в производството разноски.

Административен съд – София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени и гласни доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

На 12.09.2021г. А. Д. Д. бил в дома на приятелката си А. И. Х., намиращ се на [улица] в [населено място]. Около 05.00 часа сутринта си тръгнал, като Х. го придружила до паркинга при бл.99 в близост до дома ѝ, където Д. бил паркирал мотоциклета си марка П. Б. с рег. [рег.номер на МПС] . Докато стояли до мотоциклета и си приказвали, Д. извадил от багажника му плик, който подал на Х.. Този момент бил забелязан от полицейски патрул, който спрял до Д. и Х.. Полицейските служители поискали да извършат проверка на плика, който междуременно Х. била поставила в чантата си, както и на документите за самоличност на двамата. След като им ги предоставили, полицейските служители поискали да извършат тест за употреба на алкохол на Д., но той отказал, тъй като не управлявал МПС. На Д. бил издаден талон за изследване № 086002 с който да се яви в срок до 06.40 часа на 12.09.2021г. в МБАЛ Св.А. за вземане на кръвна проба от С. С. – мл.автоконтрольор в отдел Пътна полиция в СДВР.

Д. не дал кръвна проба, при което, поради отказа му да се извърши проверка за употреба на алкохол с техническо средство и неизпълнение на предписанието за медицинско изследване и вземане на кръвна проба му бил съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 498105/12.09.2021г. за нарушение по чл.174 ал.3 пр.1 от ЗДвП и изети свидетелството за управление на МПС, контролния талон, свидетелството за регистрация на МПС №[ЕИК], както и 1 бр.регистрационна табела на мотоциклета. Съобразно отразеното в АУАН – на 12.09.2021г. около 05.20 часа в [населено място], по бул. В. с посока на движение от бул.България към ул.Б. Ч., Д. управлява личния си мотоциклет марка П. Б. с рег. [рег.номер на МПС] , като е спрял зад бл.99 Г и при извършена проверка отказал да бъде изпробван за употреба на алкохол с техническо средство А. Дрегер, както и му е издаден талон за медицинско изследване.

В срока за възражение срещу съставения АУАН – на 16.09.2021г. Д. представил възражение до СДВР-Отдел Пътна полиция (КАТ), в което посочил, че описаната в АУАН фактическа обстановка не отговаря на истината, че не е управлявал мотоциклета, а престоявал до него, който бил паркиран, заедно с приятелката си А. Х., която не била вписана като свидетел при съставяне на АУАН.

Въз основа на АУАН е издадено Наказателно постановление № 21-4332-019204/23.09.2021г. от началник сектор към ОПП-СДВР, с което за нарушение на чл.174 ал.3 от ЗДвП на Д. е наложено административно наказание – глоба в размер на 2000 лв. и и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца.

При идентична като описание фактическа обстановка, с посочената в АУАН 498105/12.09.2021г., е издадена и оспорената в настоящето производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171 т.1 б.Б от Закона за движението по пътищата, въз основа на която на А. Д. Д. е наложена принудителна

административна мярка – временно отнемане на свидетелството у за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца.

Обжалваната Заповед за прилагане на ПАМ № 2447/12.09.2021г. е връчена жалбоподателя на 12.09.2021 г., а жалбата срещу нея е подадена по пощата на 27.09.2021г. (първия работен ден, тъй като последния ден от 14-дневния срок за оспорване на заповедта е неприсъствен ден).

По делото са приети доказателствата, представени с административната преписка. Разпитан в съдебното производство е един свидетел – А. Х., като от показанията ѝ се установява приетата за установена по-горе фактическа обстановка, вкл. и обстоятелството, че мястото, на което била извършена проверката от полицейските служители и бил паркиран мотоциклета на Д., се намира в близост до дома ѝ.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество, жалбата се явява основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е обективизирана в писмена форма, подписана е от издателя си и е издадена от административен орган, разполагащ с материална и териториална компетентност. По отношение на съдържащите се в заповедта реквизити по чл. 59, ал.2 на АПК, включително фактически и правни основания за издаване на акта, съдът намира, че оспорената заповед е постановена при съществени нарушения на административно-производствените правила и несъобразяване с материалния закон.

Съгласно чл. 171, ал.1 от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: по т.1, б. „б“ от същия закон е визирана хипотезата на временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

Както всички заповеди от същия вид, оспорената заповед за прилагане на ПАМ е с бланково съдържание, като в нея е подчертана относимата за конкретния случай хипотеза. Така по отношение на фактическите основания за издаването ѝ е

подчергано, че жалбоподателя е управлявал вече посоченото МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, като е подчергана хипотезата „както и при отказ да бъде проверен с техническо средство“.

От събраните по делото доказателства, не може да бъде направен еднозначен извод, че жалбоподателят е управлявал МПС, респ. че е извършил посочените в заповедта действия, основания за прилагането на ПАМ. Констатациите в АУАН са разколебани от показанията на св.Х., съгласно които А. Д. не е управлявал мотоциклета, а двамата са били до него, в момент, когато при тях е спрял полицейски автомобил.

При извършената му проверка от полицейските служители Д. е отказал да бъде проверен за употреба на алкохол, приемайки, че липсва основание за извършване на такава проверка, след като не управлява МПС. Свидетелските показания на Х. са последователни, житейски логични и непротиворечиви. Показанията на св.Х. относно мястото на извършване на проверка на жалбоподателя и мястото, на което са установени от полицейски служителя, с мотоциклета до тях, не противоречат на фактите, съдържащи се в съставения АУАН. Вярно е, че същите, относно факта на управление на МПС противоречат на отразеното в АУАН, но при липсата на процесуална активност от страна на административния орган, издал оспорения акт, съдът намира, че не е безспорно установено обстоятелството, че на 12.09.2021г. около 05.20 часа жалбоподателя е управлявал МПС след употреба на алкохол, с концентрация над 0,5 на хиляда. Въпросната концентрация (над 0,5 на хиляда) не е установена по какъвто и да е начин, а акта за налагане на ПАМ не може да почива на необосновани и недоказани предположения. Неизясняването на това обстоятелство и противоречията в доказателствения материал (между писмените и гласни доказателства) препятства възможността за установяване на извършеното нарушение като основание за издаване на ЗПАМ.

Провеждането на административното производство в нарушение на чл. 36, ал. 1 от АПК се явява особено съществено, тъй като заповедта за налагане на ПАМ е издадена при неизяснена фактическа обстановка и без да са събирани други доказателства.

С оглед изложеното оспорената заповед се явява незаконосъобразна, издадена в нарушение на материалния закон и като такава следва да бъде отменена.

При този изход на спора претенцията за разноски на жалбоподателя се явява основателна и такива следва да бъдат присъдени в размер на 10 лв. за държавна такса и 500 лв. адвокатско възнаграждение, като при този размер за заплащане на разноски за последното съдът уважава възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение на ответника, предвид характера и вида на производството, не отличаващо се с фактическа и правна сложност.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, III отделение, 66 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № № 2447/12.09.2021г. издадена от мл.автоконтрольор 03 група, 02 сектор отдел „Пътна полиция“ СДВР, с която спрямо А. Д. Д. е приложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на А. Д. Д., ЕГН [ЕГН], разноски по делото в размер на

510 (петстотин и десет) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: